

at undersøge det af ham forelagte Lovforslags Enkeltgheder. Det gjør paa mig Indtrykket af at være en Gjenganger, der har sovet saalænge, at den har glemt den Tid, der ligger imellem den Gang, da den gik til Hvile, og nu, da den reiser sig igjen. Jeg skal ligesaalet indlade mig paa at undersøge Spørgsmaalet i dets Almindelighed, saaledes som den ærede Forslagsstiller gjorde, som Lovforslaget i dets Enkeltgheder, da jeg maa modsætte mig dette Lovforslag i dets Heelhed. Dette er en ligefrem, bestemt Udtalelse, som neppe kan komme uventet fra min Side, idetmindste ikke for den ærede Forslagsstiller efter hans egne Uttringer, der, forsaavidt jeg forstod dem ret, gik ud paa, at hans Lovforslag vilde blive ophøiet til Lov, men at han var villig til at notes med en heel Deel mindre. Om dette „mindre“ kan jeg selvfølgelig ikke udtale mig, da det for det Første ikke er præciseret af den ærede Forslagsstiller, og det for det Andet efter de Anthydninger, han kom med, nærmest ikke vil ligge under min Resfort. I Talens Løb fremkom den ærede Forslagsstiller med Sigtelser mod enkelte Godsetere for, hvad han ansaae for at være Misbrug eller, jeg tør vel sige, Overtrædelse af den bestaaende Fæstelovgivning. Jeg skal kun i den Anledning udtale, at naar Besværing paa regelmæssig Maade fremkommer for mig om Overtrædelse af Fæstelovgivningen eller hvilken som helst anden Green af Lovgivningen, hvis Opfyldelse det staaer til mig at paasee, skal det ingenlunde mangle paa Paaseenhed fra min Side i saa Henseende. Der foreligger, som den ærede Forslagsstiller meddeelte, Thinget Klager og Besværinger i dette Tilfælde, men der foreligger for mig ubetinget Intet, som har kunnet give mig Anledning til at reise nogen Undersøgelse.

Sagt: Hvad der har foranlediget mig til allerede paa dette tidlige Trin at begjære Ordet i den foreliggende vigtige Sag, er den Maade, hvorpaa Fæstevæsenet er ordnet eller

bliver bragt til Udførelse i den Valgfreds, som jeg har den Ære at repræsentere — hvilket allerede for en Deel er paavist af den ærede Forslagsstiller —, men dernæst ogsaa den Omstændighed, at det Andragende, som er blevet omtalt, er indsendt fra min Valgfreds og indleveret gennem mig, et Andragende, som henvider sig til Thinget med Begjæring om Fæstebaandets Løsning og specielt om Ophevelsen af § 11 i Forordningen af 15de Juni 1792. Jeg har bragt i Erfaring, at dette Andragende har deelt Skæbne med andre lignende og ikke er blevet læst af Mange; men ligesom den ærede Forslagsstiller anbefalede dets Gjennemlæsning til det ærede Things Dømmerskab, saaledes vil ogsaa jeg slutte mig til ham. I dette Andragende berettes der om en Kjendsgjerning, som mener jeg, bedre end Raisonnementer vil anbefale en Forandring i det Bestaaende. Det er allerede anført, at Andragendet er indkommet fra Fæsterne paa Hindsgavl Gods, og det er ogsaa i Korthed berørt, hvorpaa det gaaer ud; derfor skal jeg ikke gjøre mig skyldig i en Gjentakelse af, hvad den ærede Forslagsstiller allerede har anført; men det blev af ham ikke omtalt, hvad der staaer i Andragendet, at man underhaanden taler om, at der privat skal være blevet budt 7,000 Rigsdaler i Recognition. De aarlige Forpagtningsafgifter ville vistnok andrage 300 Rigsdaler, hvilket capitaliseret udgjør 7,500 Rigsdaler; naar nu hertil kommer 7000 Rd. i Recognition — hvis det skulde vise sig, at den kommer til at løbe op til dette Beløb — og dernæst Omkostningerne, der i Conditionerne alle ere paa lagte Forpagteren, og formodentlig efter den Undersøgelse, jeg har kunnet anstille derom, ville andrage 120 Rd. — og endelig, hvad der ligeledes er bestemt i Conditionerne, Striverpenge, 10 Rd. pr. Td. Hartkorn, eller ialt 70 Rd., vil altsaa det, som skal gives i Forpagtning deels een Gang for alle og deels ligesom i Form af Renter, kunne komme til at andrage henimod 14,700 Rd. Jeg kjenner nu ikke saa nøie til denne Jord og veed ikke, om den kan anslaaes til 300 eller 400